

SÁNTHA ATTILA

Húsz év múlva

*Az ifjúság tündértaván
felmerült hattyuí képed.*

*Szemem fénye elveszett,
amint belenéztem.*

*Életre kelt egy lepke,
belevetette magát a tűzbe.*

*Párosult az imádkozósáska,
a párját megette.*

*Vagyok janicsár,
és nagyon, nagyon kereslek.*

Jól tudom

*

*Verseimről, jól tudom, mondanak
jókat, de inkább rosszakat.
Mint porszem a szemben, zavarhatok,
ennyi az esélyem, jól tudom.*

*

*Hadakon át nem gázoltam,
de rosszabb sem lett általam a világ.
Írtam, mert kérték (no nem a sajtó),
s akkor írtam, hogyha féltem.*

*

*Jól tudom, nincs pardon,
engem is kiterítenek egy padon.
De míg eljutok oda,
szólnék még egyszer-kétszer
például arról, hogy meghalok.*

Jeremiás Müller az idő múlásáról

*Költészetem olvasgattam éppen,
amint vihar kerekedett,
zúgott a szél, a fák recsegtek,
csapkodtak villámok, hogy a kerge
víz már nem is oltá őket – szerencsére
kicsiny lakomban üldögéltem szépen.*

*Micsoda erő! Micsoda mélység!
milyen ironia volt versimben régen!
szójátékok csak úgy zuhogtak,
az olvasót törölték képen!
Na de, szólottam magamhoz bölcsen
(az antennám a háztetőről – régi ismerős –
egy nullszaltót mutatott be közben),
öregem, hol a tavalyi szó...*

*Ma már tanácsos úr (Müller!) vagyok,
zakóm lett munkaruhám,
s farmert csak szombatokon hordok!
Fut a világ, már-már nem is tegeznek,
bizonyíték ez: megöregedtem.
Vihar ha zúg, meg sem hessent,
a székemről az első légy lök le.*

SZABADKOZÁS

*Hercig, vén jószág löttem:
Müller, ki vár a szentlélökre.*

A colstok és a ferdeszemű kandúr

*Csak a ferdeszemű kandúr látja,
a collstok álmában mily kicsi.
Percegés hallszik éjjel a spájzból,
nebezen pihen az ész.
Kavarognak agyában számok,
füstől a fejben mérnöki láz,
serkentőnek kéne jófajta méz.
Számok közt magát összehúzza,
óriásra nő benne palota, szó, és
– habon a torta – büszke felhőkarcoló.*

*Az ébredés viszont kissé zsenáns:
mint collstok a legjobban tudja,
a kandúr az éjben mindent lát.*

Razglednyica

*Tudod, kedves, ma egyedül a semmi
van egy vonaton, mely a setét
jövőbe úgy hatol...*

*mint kés a vajba, vagy mint
térbe régen a garázs
(mely állt ugyan) az udvaron.*

*Suban velem a gondos ősz,
a vonat visz, hogy merre, nem tudom,
te meg én, és mi meg ők (mily banális!)
akaratlanul változunk.*

*Megkérném önt, kalauz,
ha egyszer majd megállunk,*

*tegye e razglednyicát postára
(a címzett: ki te voltál),
miközben éveink, mint éjbe őz,
a jövőbe úgy hatol...*

Gyakorlati útmutató a fölízgatáshoz

*A fölízgatás a lábujjnál kezdődik
onnan megyünk fölfelé
komótosan araszolva
hajlatokhoz szőrcomókhoz köldökig
A munkahelyi gondokat
felejtse el lazíts
dúdolni közben felesleges
hagyjuk inkább a magnóra
Koncentráljunk a tárgyra
akár a mellig is fölmehetünk
körülni a bimbók körül
(melyek nem csengők hogy huzigáld)
utána induljunk vissza lefelé.*

*Ne ragadj el sehol különösebben
kutakodj válaszd el
tárgytól az alanyt
meglévőtől a megtaláltat*